

erne og 1980'erne. Hvis vi tager 1970'erne og 1980'erne, lad os sige 1975: Jeg synes, det er dristigt, at ministeren mener, at ministerens oplevelse i en alder af 9 år af, om der var Gulagudsendelser i fjernsynet, er dækkende for, hvordan den konkrete virkelighed er.

Jeg synes, vi skal væk fra det der med »jeg oplevede«. Hvordan synes du selv-pædagogikken har jeg altid været meget imod. Jeg forstår, at statsministeren er enig med mig, og jeg håber også, at kulturministeren efterhånden kommer frem til, at vi er nødt til at få hold på kendsgerningerne.

Jeg er helt med på, at det står alvorligt til i forhold til den tidligere historieundervisning, f.eks. i 1980'erne.

Kulturministeren (Brian Mikkelsen):

Det er jo klart, at hvis man har været aktiv på den yderste venstrefløj, har man ikke den opfattelse af, at Danmarks Radios dækning af forholdene i 1970'erne og 1980'erne var skæv. Nu var jeg tilfældigvis aktiv på den borgerlige fløj, lige så vel som mange af de mennesker, som jeg selvfølgelig kommunikerer med og er i dialog med, også var aktive på den borgerlige fløj. Og som jeg også refererede det i samrådet forleden dag: Når man cykler på en cykelsti, mærker man altså ikke, at man har medvind i ryggen, men du mærker, når du har modvind i håret i og i hovedet.

Den opfattelse, som jeg og andre borgerlige ligesindede har, er, at man forsømte detaljeret at tage debatten om Gulaglejrene. Jeg synes for øvrigt også, jeg har hørt hr. Søren Søndergaard tale om nogle tilsvarende ting på nogle tidspunkter, altså f.eks. fascinationen af Stalin, som blev forsømt nogle steder i den offentlige debat tidligere.

Så jo, jeg mener stadig væk – og det er også for at springe over til hr. Aage Frandsens spørgsmål – at dækningen af den kolde krig, dækningen af fodnoteperioden, dækningen af forholdet mellem USA og Sovjetunionen på det tidspunkt var skæv. Det er min personlige holdning. Så kan man jo som hr. Aage Frandsen have en helt anden holdning til det. Det synes jeg sådan set er fair nok, men det er min personlige holdning. Så må man jo tage en diskussion om det, men det er et holdningsspørgsmål. Det er jo svært sådan at sætte sig ned og dechifrere en enkelt udsendelse og så sige: Sådan og sådan skulle det være.

Kl. 17.20

Jeg fik henholdsvis 11 og 13 i historie og ville godt have været arkæolog og historiker og fandt ud af, at der altid kan være forskellige meninger om forskellige ting. Så derfor er det min fortsatte holdning, at Danmarks Radio nedprioriterede forholdene i Gulaglejrene i 1970'erne og 1980'erne.

Søren Søndergaard (EL):

Regeringen har en skatteminister, som, da han kom for skade at sige nogle forkerte ting om skatteprocenter, så sagde, at der jo også var noget, der hed det følelsesmæssige skattetryk. Og nu har vi altså en kulturminister, som har opfundet noget, der hedder den følelsesmæssige sendeflade. Det har ikke noget at gøre med den flade, som faktisk er. Det har noget at gøre med den sendeflade, som man føler der er.

Men spørgsmålet om, hvorvidt der – for at tage et konkret eksempel – den 24. november 1986 var et 56 minutter langt program om de sovjetiske fangeleje, er ikke et spørgsmål om følelser, det er et spørgsmål om kendsgerninger.

Jeg er enig med ministeren i, at hvis det er det eneste eksempel, man kan finde, er det ikke så godt. Men hvis man kan finde et til, og et til, og et til, hvis man i det hele taget kan finde utrolig mange eksempler på, at de har været der, så kunne det være, at ministeren skulle overveje sine følelser og begynde at forholde sig til fakta.

Jeg vil godt diskutere med ministeren, men på basis af fakta. Jeg har også kritik, også i forhold til, hvordan man dækkede Sovjetunionen, for det gjorde man ikke særlig godt. Men det skal være på basis af fakta og ikke følelser.

Jesper Langballe (DF):

Det er jo karakteristisk for venstrefløjens replikker i det, man plejer at kalde kulturdebatten, at enten jamrer de over tonen, eller også går de på kommaretningssjagt for at finde det, de kalder faktuelle fejl. Men sagen i kritikken bliver der aldrig talt om.

Nu vil jeg egentlig gerne stille kulturministeren et meget subjektivt spørgsmål: Hvordan vil kulturministeren vurdere begrundelsen for, at to så unge mennesker som hr. Søren Søndergaard og fru Mette Frederiksen, som jo ikke selv er kompromitteret – det forhindrer alene deres alder – med djævelens vold og magt skal forsvare Danmarks Radio, når enhver ved, når det er en historisk kendsgerning, at verdenshistoriens værste forbrydelse blev konsekvent fortiet, når det er en kendsgerning, at ministeren i forbin-